

Jmenuji se Agáta a moc ráda bych ti pověděla něco o svém životě a vztahu k mým rodičům. Narodila jsem se do věřící rodiny v době, kdy moje maminka ještě dokončovala vysokou školu. Od prvního dne, co jsem zahlédla světlo světa, jsem byla vždy obklopena velkou láskou a péčí. Měla jsem v podstatě pohodové dětství, protkané mnoha nádhernými zážitky a ničím nenahraditelnými chvílemi s mými milovanými bratrance a sestřenicemi.

Dnes při pohledu zpět na svůj dosavadní život musím s obrovskou vděčností a radostí v srdci uznat, že život s Kristem je nádherný, plný vzrušujícího dobrodružství, radosti a pokoje srdce i duše. To, že mohu dnes toto říct, je skvělé, protože v mém životě byla období, kdy mé duchovní oči neviděly nádhru života a mé srdce nedokázalo ocenit veškerá Boží požehnání a dary, což se odráželo i na mém vztahu k rodičům, o kterém bych ti teď chtěla něco vyprávět.

Přišla jsem na svět jako první ze dvou dětí, a tak možná proto jsem měla vždy takový zvláštní pocit, že jsou na mě kladeny větší nároky, a že jsou na mě rodiče přísnější než na mého mladšího bratra. Často mi připadalo, že jemu projdou věci, které by mně nikdy projít nemohly. Maminka, jako lékařka, musela krátce po narození mého bratra nastoupit do zaměstnání a tak jsme trávili dny našeho raného dětství spolu s babičkou a dědou. Kupodivu jsme to s bratrem nikdy nebrali jako újmu, natož že bychom mamce později vyčítali, že se nám v dětství málo věnovala. S babičkou a dědou nám bylo povětšinou moc dobře. Četli nám, hráli si s námi, brali nás na výlety a vůbec nás naučili spoustu zajímavých věcí. Avšak ten pocit, že je na mě mé okolí přísnější než na mého bratra, ve mně nejen dále přetrvával, ale stále víc a víc se zakořeňoval. Od mamky, babičky a dědy jsem často slyšela věty typu: "Vždyť jsi starší, tak máš být rozumnější než brácha! On ještě nemá tolik rozumu jako ty." Jenomže ono to pro mě nebylo tak jednoduché pochopit. Pokud máš mladšího brácha, tak asi teď moc dobře víš, o čem tady mluvím, a taky nejspíš snáze pochopíš následující příhodu. Ta se stala, když mně bylo asi šest a bratrovi pět let.

Jednou po skončení nedělního shromáždění jsme spolu s ostatními dětmi vyběhli radostně ven, do sluncem zaplaveného parku. Měli jsme namířeno jen k jednomu jedinému cíli, k lásce všech malých dětí – prolézačkám! K pozdějšímu překvapení mých rodičů stál můj malý, nevinný bráška u zrodu téměř každého rošťáckého nápadu, který zaváněl malérem. I tentokrát ho napadlo, že vylezeme až úplně nahoru na klouzačku a spustíme se dolů. Já jsem bohužel, pod vlivem neskonalého nadšení z tak geniální myšlenky, úplně zapomněla na to, že mám na sobě oblečené nedělní šaty, které jsem navíc kdysi dostala darem od přátel z tehdejšího západního Německa. Při první jízdě dolů, kterou jsem se snažila jet důsledně „pouze“ po nohách, tyto „vzácné“ šaty utrpěly velkou díru, neboť se mi dostaly pod boty. A tak to najednou z ničeho nic šklublo, a už to bylo. Díra jako trám! Velmi dobře se mi ještě dnes, po tolika letech, v mysli vybavují přísné pohledy mých rodičů, když později zjistili, co se stalo.

Tak si říkám, že teď možná nastala ta vhodná chvíle pro to, abych Ti představila své rodiče.

Dobrý táta

Můj tatínek je vyjímečný člověk. Říkáš si, proč? Mám za to, že ta vyjímečnost tkví v jeho neochvějném umění milovat- v každé situaci a za každých podmínek. Čím jsem starší, tím si ho stále víc vážím za to, co pro nás jako rodinu dělal a neustále dělá. Je to ukázkový „věrný přítel“, takový „kamarád do deště“, na kterého se můžete vždy spolehnout. Snad nikdy mi nic nevyčítal, ba naopak, odjakživa vím, že za ním mohu kdykoliv, s čímkoliv přijít, a že on mě nejen vyslechne, ale bude se mi snažit i pomoci, pokud budu potřebovat. Vědomí toho, že ze strany svého otce můžete vždy očekávat naprostě, ničím nepodmíněné přijetí, je velmi osvobozující pocit. Je to obrovská úleva žít s tou jistotou, že máš milujícího otce, který je plný soucitu, pochopení a slitování; ke kterému můžeš vždy přiběhnout a sednout si mu na kolena; můžeš ho obejmout kolem krku, protože víš, že ti nikdy neřekne: „Teď nemám čas!“

Vztah mezi mnou a mým otcem vždy byl a je velmi důvěrný a pevný. Pokud bych na světě měla jmenovat osobu, která toho o mně ví nejvíc, tak by to byl právě můj taťka. S postupem času, jak jsem dospívala, jsem někde v hloubi duše věděla, že za svým taťkou mohu přijít i se svými problémy a otázkami ohledně vztahů s kluky. Velmi dobře si pamatuji, jak některé večery, kdy už

mamka i brácha dávno spali, jsme spolu s taťkou seděli zabráni do rozhovoru. Hodně jsme spolu rozebírali věci, které mi různě ležely na srdci, které mě trápily a nad nimiž jsem si marně lámala hlavu. Ano, ten obraz mého taťky, sedícího v pohodlném křesle obývacího pokoje, jak naslouchá mému zmatenému vyprávění, ve kterém se snažím popsat stav svého srdce a emocí, se mi snad navždy vryl do paměti. Pamatuji si, že jsem taky často prosila taťku o radu. Ptávala jsem se ho: „Jak by ses ty zachoval v mé situaci? Co bys udělal?“

Nebála jsem se taťkovi svěřit ani s tím, kdo se mi právě líbil. Kolikrát se stalo, že jsem byla do někoho zamilovaná a nevěděla jsem, co s tím, protože to třeba ten druhý neopětoval. Tatínek mi tehdy mnohokrát zdůrazňoval, abych hlavně, lidově řečeno, „netlačila na pilu“ a nechala věcem volný průběh. „Však ono se to za čas nějak vyvrbí. Bůh to má všechno pod kontrolou. Hlavně nezačni manipulovat situaci ve svůj prospěch a nedělej něco, o čem v skrytu duše víš, že se to Bohu nelíbí a s čím by nesouhlasil.“ Taťka mi, jednoduše řečeno, pomáhal v klíčových okamžicích mého života najít ten správný směr. Když se dnes zpětně dívám na všechny ty roky mého dospívání, tak vidím, jaký obrovský vliv na můj osobní rozvoj tento důvěrný vztah s ním měl. Vždy jsem ho měla zafixovaného jako osobu, ke které můžu kdykoliv s čímkoliv přijít, i kdyby už všechno jiné selhalo a všichni mě opustili. Ta naprostá jistota, že u svého otce mám to nejbezpečnější útočiště, pro mne vždy byla nádherným obrazem toho, jaké bezpečí a ochranu nám poskytuje náš nebeský Otec. A ještě daleko víc!

Je to obrovská milost mít za otce muže, který přesto, že nikdy nestudoval žádnou psychologii ani teologii, se tak moudře a s láskou zhostil své role. Od svého tatínka jsem se naučila mnohé o opravdové lásce, službě lidem, štědrém dávání a nefalšovaném milosrdenství.

Ale přesto, i když tvůj otec možná selhal ve své roli, nemusí to znamenat naprostou katastrofu, ale naopak. Je tu tvůj nebeský otec, který je stejně tak reálný jako tvůj pozemský táta, vlastně ještě víc. To je tvůj opravdový, stoprocentní Táta. S ním buduj svůj vztah, protože je na celý život a jeho kvalitu máš v rukou ty neboť tvůj nebeský Otec nikdy neselže. Je svatý, dokonalý a má pro tebe připravené jen DOBRÉ věci. S ním můžeš rozebírat své veškeré problémy, obavy a trápení, ale můžeš se ním i radovat. Ze své vlastní zkušenosti ti tady teď říkám: Komunikuj se svým nebeským Otcem, říkej mu o všem, co prožíváš, ptej se ho na radu. Zkus si představit, jaké by podle tebe měl mít vlastnosti dokonalý táta, kterého bys toužila mít, a kterého bys milovala. Teď nejde vůbec o to, jestli takového tátu máš nebo ne. To, co ti chce říct, je to, že takového skvělého tátu skutečně máš. Přesto, že ho nevidíš, On žije. Je skutečný a zároveň nadpřirozený! Je dokonce mnohem více reálný než tvůj pozemský otec. Ve všem, kým je a co činí je naprosto dokonalý. Není mu nikde rovno. On je tvůj jediný, pravý Otec, protože tě zná neskonale lépe než tvůj pozemský otec, a taky ti daleko víc rozumí. Zná tvé potřeby i tvá tajná přání; ví o tobě i ty nejskrytější věci a tajemství. On jediný je dokonalá Láska, dokonalý Přítel, dokonalý Otec!

Vědomí toho, že před svými rodiči můžeš být otevřená, je nesmírně osvobozující

V mém případě se pouto důvěry mezi mnou a mými rodiči budovalo především u každodenních společných rodinných setkání u večeře, když jsme si všichni navzájem sdělovali dojmy z uplynulého dne, vylévali si jeden před druhým srdce a byli k sobě velmi otevření. Stávalo se, že naše společná stolování nabrala i velmi bouřlivý charakter, kdy jsme jeden druhého pod vlivem emocí horlivě překřikovali a doslova na sebe „cenili“ zuby. Dnes si ale říkám, že ať už naše večery probíhaly jakkoliv - bouřlivě či pokojně - jedna věc je mi jasná, a to, že nás jako rodinu nesmírně sjednocovaly a vytvářely mezi námi stále hlubší pouto. Tímto jsem se dotkla velmi důležitého předpokladu, na kterém závisí zdravý rozvoj rodinných vztahů. Mluvím zde o **komunikaci**. Věřte nebo nevěřte, ta je tím základním kamenem pro budování jakéhokoliv vztahu a následné důvěry. Nebýt častých debat s mým taťkou a mamkou, žádné pouto by mezi námi nikdy nevzniklo. Stejně tak jako se žádný dům sám nepostaví, tak ani pouto lásky a důvěry samo od sebe nevznikne. Obecné pravidlo tedy zní: Vztah mezi tebou a tvými rodiči se musí soustředěně budovat. A teď mě dobře poslouchej, tohle se ti možná nebude moc líbit, ale musím ti to říct, protože to je pro tebe důležité. Toužíš po harmonickém vztahu se svými rodiči a stále ho nemůžeš najít? Tak ho jednou provždy přestaň hledat, seber všechny síly, co máš, postav se na nohy a podívej se pravdě přímo do očí. Víš, co od ní uslyšíš?

„Miluj, miluj, miluj!...Miluj bližního svého, jako sebe samého!“...Protože jenom láska přivádí všechno k dokonalosti a zahlazuje množství zla, neporozumění a svárů. Klíč k pohodovému a přátelskému vztahu mezi tebou a tvými rodiči držíš ve svých rukou právě ty. A proto se přestaň litovat a pořád jen na něco lepšího čekat, ale začni jednat. Můžeš toho k lepšímu změnit víc, než si vůbec sama dokážeš představit. Pokud tě bude mít ve své moci láska, ta jediná pravá, kterou štědře rozdává Ježíš Kristus, a kterou nám jasně představil v Bibli, tak se začnou hýbat ledy, pukat skály a bořit hradby lidských srdcí. Pokud tě plně ovládne láska Kristova, která jediná dokáže milovat bez podmínek, tak máš, kamarádko, vyhráno! A věř, že stojí zato bojovat o nádherný vztah s rodiči. Ber to i tak, že čím dřív se v životě naučíš budovat vztahy, tím lépe, protože jednou budeš nejspíš i ty v roli manželky a matky. Potom všechno, co se v mládí naučíš, jako když najdeš. Svůj narušený vztah s rodiči dnes můžeš vzít jako životní výzvu; svou touhu po něčem lepším převed' do praxe dnes, právě teď tím, že spustíš řetězovou reakci lásky, která bude znovu budovat to, co bylo dávno zbořeno nebo vůbec nikdy neexistovalo. Dej se do díla! Ten boj nevedeš sama, ani nebojuješ pouze svými lidskými zbraněmi, nýbrž za tebe bojuje sám Hospodin. Ta bitva se z velké části odehrává ve tvém srdci! Veškeré území, které v něm ovládne Duch Svatý, je jen pro tvé dobro, protože pouze On tě naučí používat duchovní zbroj. Nutně potřebuješ, abys tuto bitvu jednou provždy vyhrála.

Odlož tedy všechnu přítěž a hřích, který tě ovládá a obleč si plnou Boží zbroj, abys mohla v tomto boji zvítězit. Židům 12, 1; Efezským 6, 11 (parafráze)

Loučím se s tebou myšlenkou Ricka Warrena, známého křesťanského autora, který si uvědomil, že náš život není o nás, naší síle ani moci. Ve své knize „Proč jsme vůbec tady?“ tento svůj postoj ještě důkladněji rozebírá. Já se to tady ale pokusím shrnout do jedné věty: Život nás svojí komplikovaností daleko přesahuje, ale naštěstí ho můžeme celý předat do rukou Hospodina - toho jediného, pravého a živého Boha, který nás dokáže spoutat láskou a nabídnout nám věci, o kterých se nám ani nesnilo.

S láskou a modlitbou,
Agáta